

то датиране“. Нещо повече, независимото сравнение на различни монети, което не се опира на каквито и да било странични хронологични съображения, НИЩО НЕ МОЖЕ ДА КАЖЕ ДОРИ ЗА ОТНОСИТЕЛНАТА ХРОНОЛОГИЯ на сравняваните монети. Да не говорим за абсолютната хронология. Когато се сравняват само монетите, тоест разглеждат ги единствено като метални предмети с някакви образи, не може да се каже със сигурност коя монета е по-стара, а коя – по-нова. Анализът на сплавта, на метала, понякога посочва МЯСТОТО, от което е получен този метал. Но с този резултат, за съжаление, не може да се изчисли ДАТАТА – абсолютната или относителната. Може би в бъдеще ще се разработи метод, който с по-голяма или с по-малка сигурност ще установява абсолютната възраст на метала и на сплавта в една или друга монета. Но, доколкото ни е известно, засега няма такъв метод. Впрочем тук пред физиците, химиците и металурзите се открива широко поле за дейност.

Историците пишат: „Нумизматиката се оформя като наука СРАВНИТЕЛНО КЪСНО. Преходът от колекционирането към научните методи за обработване на монети... става в самия край на XVIII в.“ [345], с. 13–14. Ще повторим, че цялата нумизматика се базира на вече създадената Скалигерова хронология. И в никакъв случай не е метод за независимо датиране.

Резултатът е, че днес се разкриват куп странни неща от сравнението на така наречените „антични“ и средновековни монети. Например, има ненормално голям брой паралели, а понякога и съвпадения, в „античните“ и средновековните, дори и в късносредновековните монети. Тези съответствия почват да се разкриват отдавна. Днес броят им расте. Историците се опитват да ги обяснят с мъгляви теории за „имитации“, „подражания“ и т.н. Например английските пени на крал Едуард, уж от 1042–1066 г. от н.е., КОПИРАТ константинополските солиди на Юстиниан II, уж от 565–578 г. от н.е. [1163], с. 449! В късносредновековната и новата история не е отбелязан пример за такова странно „възпроизвеждане“ на монети от оригинал на 450 години за масова употреба.

В историята на монетите има нещо като „древен изгрев“, после идват тъмните векове, а после – епохата на Възраждането. Смята се, че от VIII до средата на XIII в. от н.е. в Италия напълно изчезват златните римски монети [1070]. Този странен ефект оставя толкова ярка дияра, че му отделят специални глави в историко-нумизматичните монографии. Ето някои примери: „Краят на римските монети (V в.)“ или „Епохата на имитациите (VI в.)“ [1164], или „Липсата на златната монета“ [64], с. 151.

Да обърнем внимание на следната информация, съобщена от историци нумизмати. Оказва се, че през средните векове „Западна Европа не се